

Rozhodnutia Najv. súdu R. Č. S. vo veciach trestných.

Prečiny proti bezpečnosti cti spáchané za platnosti zákona čís. 124/1924 príslušný je riešiť súd kmetský, keď aj boly spáchané obsahom tlačíva neperiodického. Vedomé rozširovanie letáku, jeho obsah zakladá skutkovú podstatu prečinov podľa § 14. č. 5 a § 18. (1) zákona na ochranu republiky, je u rozširovateľa kvalifikovať jako tieto uvedené trestné činy, spáchané rozšíreným spisom.

Obžalovanému A. dáva sa za vinu, že rozširoval v tlačiarňi zhotovený leták, ktorý obsahoval prečin pomlavy vlády, administratívneho úradníctva a četníkov, prečin rušenia obecného mieru podľa § 14 (5) Trp. a šírenie nepravdivých správ. Súd prvej stolice uznal obžalovaného vinným podľa obžaloby, odvolací súd ale len prestupkom podľa § 18 (1) zák. na ochranu republiky, ač vychádzal z deja už prvým súdom zisteného, preto, že ku spáchaniu deliktu, obsaženého v tlačíve, je potrebné viac než rozširovanie tlačíva.

Najvyšší súd jednajúc o zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu

I. z povinnosti úradnej z dôvodu zmätku podľa § 384 č. 4. Trp., zrušil rozsudky súdov nižších aj s príslušným pokračovaním, pokiaľ sa vzťahujú na obžalobu pre prečin pomlavy, a súdu prvej stolice uložil, aby obžalobu v tomto smere postúpil súdu kmetskému, príslušnému podľa § 28. zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n.

II. čiastočne vyhovel zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu podľa § 385 č. 1. b) Trp. a uznal obžalovaného vinným aj prečinom rušenia obecného pokoja podľa § 14 č. 5. a prestupkom šírenia nepravdivých správ podľa § 18. č. 1 zákona na ochranu republiky z týchto dôvodov:

Než Najvyšší súd mohol zabývať sa zmätočnými sťažnosťami vecne zmätky uplatňujúcimi, bolo mu z povinnosti úradnej skúmať, či súdy, pojednávajúce v tejto trestnej veci boly ku jej vybaveniu aj príslušnými.

A tu podľa názoru Najvyššieho súdu nutno rozlišovať tú časť obžaloby, nakoľko obžalovanému za vinu kládla prečiny utrhania na cti, tlačou spáchané, a trestné činy proti zákonu na ochranu republiky, tiež tlačou spáchané.

Čo sa týka prvej skupiny — ponevác trestné činy spáchané boly už za platnosti zákona čís. 124/1924 Sb. zák. a nar. — je v prvom rade skúmať, či a pokiaľ sa na ne vzťahujú ustanovenia tohoto zákona.

V § 24. cit. zák. je určené, že § 1. a j. miesta tohoto zákona je použitý aj na činy v § 1. uvedené, boly-li spáchané obsahom tlačíva neperiodického. V § 1. citovaného zákona sú vyrátané aj prečiny podľa zák. čl. XLI/1914 spáchané.

Teda pod ustanovenie zákona č. 124/24 spadajú aj utrhania na cti letákom — ako tlačou neperiodickou — spáchané.

V § 28. cit. zák. sa stanoví, že hlavné preličenie o obžalobách pre trestné činy v §§ 1 a 6 tohoto zákona prislúcha sborovým súdom I. stolice, ale jako súdom kmetským.

V § 1. cit. zák. hovorí sa síce o prečinoch, spáchaných obsahom periodického tlačíva. Zato § 24. tohoto zákona výslovné rozširuje niektoré ustanovenia predchádzajúcich paragrafov aj na tlačíva neperiodické a medzi týmito sú aj §§ 1 a 6 cit. zák. Legislatívne-technicky nemá ustanovenie § 24 iný význam, než zkrátenie dikcie dotýčajúcich paragrafov a vytčenie odchýlok. Je preto treba v dôsledku ustanovenia § 24. v paragrafoch v ňom citovaných za slovo »periodický« vložiť aj slovo »neperiodický«. Tu ovšem nemôže byť pochybnosti o výklade § 28. V § 24. nemusel byť § 28. citovaný, ponevác poradove teprv za ním nasleduje.

Úmysel zákonodarcu vidieť zjavne z nadpisu zákona a plynie zo

zprávy výboru ústavno-právneho z 20./V. 1924 tisk. č. 1884, kde sa v § 28. v poslednom odstavci výslovné uvádza, že kmetský súd je príslušným pre delikty, spáchané tlačou tak periodickou jako aj neperiodickou.

Súčasne sa tam ale aj o tom pripomína — čo ostane z povahy veci plynie —, že súdy kmetské sú príslušné len pre rozhodovanie vo veciach im vyhradených a je preto trestné oznámenie alebo žaloba pre činy iného druhu, — keď aj sú v súvislosti s deliktmi kmetským súdom vyhradenými, — postúpiť riadnym súdom. Lebo súdy kmetské zvlášť čo do svojho zloženia a oboru svojej pôsobnosti sú povahy exkluzívnej.

Konečne nútno aj na to zreteľ vziať, že § 16. zák. čl. XXXVI/1897 bol § 40. zák. č. 124/24 vôbec zrušený.

Z toho ale plynie, že aj v danom prípade ku jednaniu o obžalobe pre prečin utrhania na cti tlačou nebol príslušný riadny súd I. stolice, ktorý vo veci jednal, a že tým, že napriek ustanoveniu § 28. zák. č. 124/24 vo veci jednal a rozhodol, obor svojej pôsobnosti prekročil a tým aj zmätok podľa § 384 č. 4 Trp. založil. Na ten bolo z povinnosti úradnej zreteľ vziať a pokračovať, ako už hore je uvedené.

Ponevác ale, jako bolo už uvedené, exkluzívna príslušnosť kmetských súdov nevzťahuje sa na ostatné delikty obžalovanému za vinu kladené, netrpí prevedené pokračovanie a rozhodovanie súdov nižších v ďalšej časti práve opísanou zmätočnosťou a mohol sa ohľadne tejto časti Najvyšší súd zaoberať ďalšími zmätočnosťami stranami uplatňovanými.

Verejný žalobca uplatňuje zmätočnú sťažnosť podľa § 385. bod 1. b) Trp. preto, že súdna tabula v konaní obžalovaného neshľadala mimo prečinov pomlavy vlády, administratívnych úradníkov na Podkarpatskej Rusi a četníkov — o týchto posledných jednáť odpadá —, ďalej aj prečin narušenia obecného mieru dľa § 15. č. 5. zák. na ochr. rep. a § 18. č. 1., 3. cit. zákona, ktoré vesmes boli spáchané obsahom letáku, ktorý obžalovaný, jako súdmi bolo vzaté za preukázané, rozširoval. Súdna tabula totiž, — ač vychádza zo zisteného deja už prvým súdom, — preto čin obžalovaného odchyľne než prvý súd kvalifikovala, ponevác je toho názoru, že k spáchaniu deliktu obsaženého v tiskopise, je potrebné viac než rozširovanie tiskopisu, že je potrebné, aby rozširovateľ preukázal ešte ďalšiu činnosť, ktorou by dal na javo, že výroky v tiskopise obsažené si osvojuje a s jeho obsahom ztotožňuje.

Tými ale sa cíti verejný žalobca postihžený, lebo zastáva názor, že ku spáchaniu deliktu v tiskopise obsaženého postačí vedomé rozširovanie tiskopisu.

Najvyšší súd shľadal zmätočnú sťažnosť základnou.

Je zistené súhlasne súdmi nižšími, že obžalovaný rozdával leták robotníkom idúcim z továrne, — tedy ho rozširoval, — je zistené, že leták obsahoval mimo útoky proti vláde Čs. republiky, administratívne úradníctvu na Podkarpatskej Rusi a četníctvu, — o ktorých posledných sa teraz nejedná, — aj hanobenie Československej republiky a nepravdivé zprávy, ktoré boly síce znepokojíť časť obyvateľstva a nižšie súdy nemaly pochybnosti v tom smere, že obsah týchto letákov objektívne zakladá skutkovú podstatu prečinov, jako sú v enunuciáte rozsudku uvedené, súd prvej stolice shľadával v rozširovaní nepravdivých správ prečin podľa § 18. čís. 1., 3. zák. na ochranu republiky, kdežto súdna tabula len priestupok podľa § 18. (1.) cit. zákona, nemajúc za dokázané, že obžalovaný určite vedel, že zpráva je nepravdivá.

Súd prvej stolice na základe objektívne zisteného deja vzal za preukázané, že obžalovaný pri rozširovaní letákov obsah týchto znal a súdna tabula vo svojom rozsudku neuvádza, že by sa od tohoto názoru dôvodne odchyľila.

Najvyšší súd na základe zisteného deja shľadáva názor súdu prvej stolice, že obžalovaný znal obsah letákov, keď ich rozširoval, správnym a dôvody prvým súdom v tom smere uvedené berie za svoje.

Ide teda o to, či vedomé rozširovanie letáku so strany obžalovaného

vyčerpáva skutkovú podstatu § 14. č. 5. a § 18. č. 1. zák. na ochr. rep. v smere tam vyžadovanej činnosti páchatela.

V § 14. č. 5. zák. na ochr. rep. sa stanoví, že prečinu sa dopustí, kto verejne spôsobom surovým alebo štvavým hanobil republiku. § 39. zák. na ochr. republiky však výslovne uvádza, že verejne je čin vykonaný, je-li spáchaný v (rozumej obsahom) tiskopise alebo v rozširovanom spise atď. Z toho plynie, že sa voľajaká ďalšia kvalifikovaná činnosť k hanobeniu nevyžaduje a že vyčerpáva skutkovú podstatu § 14. (5.) zák. na ochr. rep. plne aj ten, kto spis af rukou písaný alebo mechanicky rozmnožený, — teda tiskopis — obsahujúci hanobenie republiky, rozširuje.

Pri tom treba rozlišovať, že sa obžalovaný nezodpovedá v smysle tlačového zákona z trestného činu obsahom tlače spáchaného, než z prečinu proti špeciálnemu zákonu, t. j. zákonu na ochranu republiky, ktorý stíha aj rozširovateľa každého spisu — teda aj mechanicky zhotoveného, — ktorý obsahuje skutkovú podstatu deliktu proti republike, predpokladajúc ovšem, že sa tak stalo vedomo.

»Tlačou« v smysle § 39. zák. na ochr. republiky spácha trestný čin ten, kto je zodpovedný podľa tlačového zákona, kto ale ináč tiskopišom delikt proti republike vykoná, pre toho pri posudzovaní spôsobu trestnej činnosti tiskovina neprichádza síce v úvahu jako tlač (tlačou spáchaný), než jako spis, — ač aj mechanicky zhotovený — ktorý, bol-li rozširovaný, vykazuje činnosť páchatela všetky známky ďalšieho spôsobu spáchania deliktov proti republike totiž »v rozširovanom spise«.

V § 18. (1.) zák. na ochranu republiky už výslovne sa stanoví, že sa deliktu dopúšťa ten, kto verejne sdeľuje alebo ináč rozširuje nepravdivú zpravu atď.

V tomto smere ani súdna tabula nemala pochybnosti, že obžalovaný všetko učinil, čo k skutkovej podstate je potrebné.

Z uvedeného plynie, že obžalovaný svojím činom založil skutkovú podstatu deliktov, ktoré objektívne boli v letáčkoch obsažené a že súdna tabula sa mylila, keď bola toho názoru, že činnosť obžalovaného skutkovú podstatu deliktov tých nevyčerpávala. Bolo preto dôvodnej zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu vyhovieť, mýlnu kvalifikáciu súdnej tabule zrušiť a čin obžalovaného kvalifikovať, ako je hore uvedené.

Zm III. 1106/25 z 5/II. 1926.

Vo smysle § 23. zák. č. 124/24 prislúchajú vydavateľovi a vlastníkovi periodického časopisu tie isté opravné prostriedky jako obžalovanému a je preto nutné, bol-li rozsudok vynesený v ich neprítomnosti, aby im bol doručený.

Obžalovanému J. N. bolo za vinu kladené, že sa v júli 1924 dopustil prečinu pomlavy a urážky na cti a to obsahom periodického časopisu.

Po prevedenom hl. pojednávaní pred sedriou jako kmetským súdom bol obžalovaný čiastočne odsúdený, čiastočne oslobodený.

Súdna tabula rozsudok potvrdila.

Najvyšší súd však z povinnosti úradnej z dôvodu zmätočnosti, označeného v § 384. č. 4. trp. rozsudok súdnej tabule s pokračovním zrušil a nariadil nové pojednávanie súdnej tabule z týchto dôvodov:

Preskúmajúc na základe ohlásenej zmätočnej sťažnosti tieto trestné spisy z povinnosti úradnej, zbadal Najvyšší súd toto:

Základom obžaloby bol prečin pomlavy a urážky na cti dľa § 1. a 2. zák. čl. XLI/1914, spáchaný obsahom periodického časopisu »S. S.«, vydaného v B. dňa 4. července 1924, jako aj dňa 18. července 1924.

Ponevác čin obžalovanému za vinu kladený bol spáchaný po nadobudnutí zákona čís. 124/1924 Sb. z. a n., bolo teda najmä aj čo do pokračovania užij bezvýnimečne predpisov tohoto zákona.

V § 23 cit. zák. je predpísané, aby na hlavné pojednávanie v trestných veciach pod tento zákon spadajúcich boli predvolaní aj vydavateľ a vlastník periodického tlačiva, ktorí sú oprávnení predniesť skutkové okolnosti, rozhodné pre posúdenie vecí a ktorým prislúchajú proti rozsudku kmeťského súdu tie isté opravné prostriedky ako obžalovanému.

V danom prípade, ako je vidno z dispozície predsedu hlavného pojednávania č. 1. 33, nebol vydavateľ a vlastník časopisu »S. S.« na hlavné pojednávanie predvolaný, ale bol vydavateľ o ňom len uvedený. Že by toto nedodržanie predpisu § 23. zák. čís. 124/24 bolo dôvodom zmätočnosti, nie je v zákone výslovne ustanovené, tak že, keď vydavateľ a vlastník tohoto periodického tlačiva bol o hlavnom pojednávaní len uvedený a nie predvolaný, nelzá túto nepravidelnosť označiť za takú nesprávnosť alebo také opomenutie, ktoré je zákonom zakázané pod následkom zmätočnosti vo smysle § 384 bod 5. Trp. Ostatne, keď by aj tak bolo, nebolo by lzä k tomuto dôvodu zmätočnosti dľa predpisu § 384 ostat. odst. hľadieť z povinnosti úradnej.

Z trestných spisov podáva sa však ešte aj tá ďalšia okolnosť, že sedria jako kmeťský súd následkom odvolania štátneho zástupcu a obžalovaného predložila spisy súdnej tabuli, aniž bola vydavateľa a vlastníka časopisu »S. S.« o výsledku hlavného pojednávania vyrozumela, t. j. aniž mu bola rozsudok v tejto veci vyneseny doručila a že súdna tabuľa nehľadiac na to, vo veci meritorne rozhodovala. V smysle § 23. zákona čís. 124/24 prislúchajú vydavateľovi a vlastníkovi periodického časopisu tie isté opravné prostriedky, jako obžalovanému, z čoho plynie, že cieľom podžrania možnosti uskutočnenia tohoto práva, v prípade, keď bol rozsudok vyneseny v neprítomnosti týchto osôb, je potrebné, aby im bol rozsudok doručeny.

Dľa § 329. odst. 2. trp. nedostavil-li sa obžalovaný k prehláseniu rozsudku, učini predseda opatrenie, aby mu bol rozsudok vyhláseny alebo oznámený doručením (§ 329. odst. 3. trp.).

Jestliže ustanovením § 23 cit. zák. založené sú pre horespomenuté osoby aj ohľadne uloženia opravných prostriedkov tieže práva, jako prislúchajú obžalovanému, je zrejmé, že aj tieto osoby nadobudly práva, aby im bol obsah rozsudku, proti ktorému majú isté právo odvolania, jako obžalovaný, — sdelený, súčasne s poučením o opravných prostriedkoch.

Opatrenie § 23. zákona číslo 124/1924 Sb. zák. a nar. je patrne len dôsledkom ustanovenia § 21. tohože zákona, dľa ktorého tresty na peniazoch, náklady trestného pokračovania, náhrada škody a odškodné dľa § 17. tohože zákona uložené zodpovednému redaktorovi, ktorý bol uznany vinným trestným činom v § 1 cit. zák. označeným, môžu byť dobývané na vydavateľovi a vlastníkovi periodického tlačiva, ktorí za ne ručia rukou spoločnou a nerozdielnou.

Práve z tohože dôvodu pojal zákonodarca do § 15. cit. zák. ustanovenie, že rozsudok má byť doručeny osobám, ktoré majú z rozsudku nejakú povinnosť.

Mienka, že rozsudkom súdu I. stolice nebola vydavateľovi a vlastníkovi časopisu »S. S.« uložená žiadna povinnosť, ponevác tieto osoby v rozsudku ani uvedené nie sú a že ich ručenie vo smysle § 21. cit. zák. nezakladá sa teda na rozsudku, ale práve len na tomto ustanovení zákona a preto, ponevác nejedná sa o povinnosť z rozsudku, ale o povinnosť zo zákona, že nelzá ustanovenie § 15 cit. zák. na ne vzťahovať, bola by právne mylná. Zákon v § 15. cit. zák. nenariaďuje, že by rozsudok mal byť doručeny len tým osobám, ktorým rozsudok sám výslovne nejakú povinnosť ukladá, ale stanoví, že má byť doručeny osobám, ktoré majú z rozsudku nejakú povinnosť.

Povinnosť vo smysle § 17. cit. zák. obžalovanému jako zodpovednému redaktorovi uložená, sú len dôsledkom jeho odsúdenia a nastaly teda z rozsudku a práve toto odsúdenie zodpovedného redaktora

je podkladom pre vznik záväznosti a povinnosti vydavateľa a vlastníka periodického časopisu, ktoré následkom ustanovenia § 21 cit. zák. z tohoto odsudzujúceho rozsudku vznikly. Bez odsudzujúceho rozsudku nebolo by žiadnych povinností ani pre obžalovaného a ani pre vydavateľa a vlastníka periodického tlačiva a povinnosti v § 17 a 21 cit. zák. im uložené nevznikli teda len zo zákona, ale z rozsudku na základe zákona.

Dľa horeuvedeného je jasné, že vydavateľ a vlastník »S. S.« je osobou k odvolaniu oprávnenou a že jako takej mal byť rozsudok súdu I. stolice doručený. Jestliže však sa tak nestalo, boly spisy súdnej tabuli predčasne predložené a súdna tabuľa mala v zasedaní senátu urobiť opatrenie vo smysle § 400. čís. 2. trp.

Jestli však súdna tabuľa, nehľadiac na to, vo veci samej meritorne pokračovala, keď ešte osoby, ktorým právo odvolania proti rozsudku prislúchalo, tohoto práva ani ešte použiť nemohly, pokračovala predčasne, keď ešte obor jej pôsobnosti nebol daný a tak založila zmätok dľa § 384 bod 4 Trp., ktorého treba dbať vždy z povinnosti úradnej.

Zm III 28/26 zo 27./II. 1926.

Len pred vynesení rozsudku prvej stolice vytrpená nezavinená väzba má byť bezpodmienečne a úplne do trestu započítaná.

Obžalovaný J. G. bol pre zločin ťažkého poškodenia na tele podľa §§ 301, 306 tr. z. súdom prvej stolice za použitie § 91 trz. odsúdený k trestu káznice na dva roky.

Dľa § 94. tr. z. vpočítaná bola mu do trestu väzba od 16./8. 1925 do 7./11. 1925. Obžalovaný bol vo väzbe aj ďalej ponechaný.

Súdna tabuľa k zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu zvýšila obžalovanému trest na 4 roky káznice a vyšetrovaciu väzbu po vyhlásení prvého rozsudku, t. j. od 8./11. do 23./12. 1925. — dňa to vynesenia II-stupňového rozsudku — započítala do trestu len v trvaní 31 dní.

Z toho dôvodu, že táto väzba bola len čiastočne do trestu započítaná, obhájca obžalovaného proti rozsudku súdnej tabule uplatňoval zmätok podľa § 385 č. 2. Trp.

Najvyšší súd túto zmätočnú sťažnosť zamietol ako bezzákladnú z týchto dôvodov:

Sťažovateľ napáda výrok súdnej tabule aj preto, že obžalovanému nebola celá vyšetrovacía väzba do trestu na slobode započítaná, domáhajúc sa patrne podľa 2. § 385 trp. toho, aby mu bola do trestu na slobode započítaná celá väzba vyšetrovacía, ktorú vytrpel po vynesení rozsudku I. stolice, lebo súdna tabuľa mu započítala vyšetrovaciu väzbu od 8. listopadu do 23. prosinca 1925 len čiastočne v trvaní 31 dní.

Podľa § 94. tr. z. v novom znení treba započítať vyšetrovaciu väzbu, ktorú obžalovaný vytrpel pred vynesení rozsudku I. stolice, pokiaľ ju nezavinil, celú. Započítanie väzby po vynesení rozsudku I. stolice opiera sa o zákonné ustanovenie § 327. lit. a) a § 505. odst. 2. trp.

Rozdiel medzi započítaním väzby, vytrpenej pred a po vyhlásení rozsudku I. stolice javí sa v tom, že po vynesení rozsudku I. stolice, mimo prípadov, uvedených v bodoch 1.—4. § 505. trp., nemá miesta bezpodmienečne a úplné započítanie nezavinennej väzby, lebo z ustanovenia rozsudku I. stolice vytrpená nezavinená väzba má byť bezpodmienečne a úplne započítaná.

Ponevác zákony na Slovensku neobsahujú zvláštnych ustanovení o započítaní tej vyšetrovacej väzby, ktorú obžalovaný vytrpel po vyhlásení rozsudku I. stolice a ponevác vyšetrovacía väzba je odňatím slobody ťažšieho rázu než trest káznice alebo žalára, neodpovedala by účelu trestu, keby odsúdený mohol vytrpeť trest ťažšieho druhu vyšetrovacou väzbou ľahšej povahy; preto vyjmúc dobu, určenú v bodoch 1.—4. § 505. trp., ktorá mocou zákona má vždy sa počítať, po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku I. stolice vytrpená väzba, pokiaľ ju

odsúdený nezavinil, má byť započítaná do vymeraného trestu káznice alebo žalára takým spôsobom, že v pomere k ťažkosti druhu vymeraného trestu vždy kratšia doba vyšetrovacej väzby má byť považovaná za vytrpenú časť trestu.

Súdna tabuľa teda správne pokračovala, keď obžalovanému vyšetrovaciu väzbu započítala len pomernou časťou, jak v jej rozsudku je uvedené.

Zmätočná sťažnosť v tomto smere uplatňovaná bola teda podľa § 36 odst. 1. trnov. jako bezzákladná zamietnutá.

Zm III 126/26 z 1/III 1926.

Ad § 176. tr. z.

Skutková podstata je vyčerpaná, hádzali-li pachatelia na osobu ohrozeného, ktorý vyšiel pred svoj dom, a na jeho dom kameňom. Otvoreným miestom rozumieť je každé miesto voľne prístupné, na pr. ulicu, silnicu.

Zm III 838/25 z 10. XI. 25.

Treba brať zreteľ na činnosť tlupy jako celku. Pri tom je ľahostajné, že štátne zastupiteľstvo nepodalo žalobu na všetkých členov tlupy. Násilím je, keď tlupa poškodenému prekážala dlhší čas vo voľnom pohybe a slobodnej činnosti.

Kr III 511/22 z 8. XI. 24.

Ad § 222. tr. z.

K skutkovej povahe zločinu svádzania k falošnému svedectvu je potrebné, aby svedok mal falošne svedčiť o okolnosti podstatnej.

Zm III 684/24 zo 17. II. 25.

Ad § 227. tr. z.

Jednal-li pachateľ v omyle alebo na základe chybného záveru, nie je jeho obvinenie vedome falošné.

Zm III 366/24 z 16. XII. 25.

Ad § 229. tr. z.

Zanechal-li pachateľ písomné obvinenie dozorcovi väzňov v miestnosti väzenskej na mieste, kde ho správa musela najst' a aj skutočne našla, je obvinenie toto považovať za učinené u vrchnosti.

Zm III 189/24.

Ad § 232. tr. z.

Pachateľom v smysle § 232. tr. z. je len ten, kto násilím chce docieľiť, aby telesne obcoval so ženou. Súčinnosť iných osôb v jeho prospech môže spadať len pod pojem účasť.

Zm III 498/24.

Ad § 235. bod 2. tr. z.

Okolnosť, že obžalovaný žil s matkou dieťaťa v konkubinate, je sama o sebe nerozhodnou. Smerodajným je, že obžalovaný s vedomím a so súhlasom matky povinnosti dozoru a vychovania dieťaťa skutočne vykonával takým spôsobom, že sa z toho dá súdiť, že mu dieťa bolo naznačeným účelom sverené.

Zm III 282/25. z 3. VI. 25.

Ad § 251. tr. z.

Trestný súd je oprávnený samostatne rozhodovať o otázke, bolo-li prvé manželstvo obžalovaného platné.

Kr III 489/23 z 20. IV. 25.